SOCIALISTISK FOLKEPARTI JAKOB LANGE

LANDSMØDET 28 .-29.nov. 1970

SF's situation.

SF er ude i en krise. Medlemstallet er konstant faldende. Deltagelsen i generalforsamlinger og medlemsmøder er meget lille. F.eks. blev det pr sidste hovedbestyrelsesmøde oplyst, at en generalforsamling i en af partiets største afdelinger kun kunne mønstre 21 deltagere, på trods af at der, udover sædvanlige generalforsamlingssager, skulle tages stilling til om afdelingen skulle gå imod hovedbestyrelsens og forretningsudvalgets henstilling om fælles opstilling af folketingskandidater i amts- cg storkredse. På hovedbestyrelsesmødet blev det ligeledes oplyst, at en fælles opstilling i 2 store kredse og en lille kreds ialt er blevet afgjort af omkring 30 mennesker. Ud fra disse sørgelige kendsgerninger og mit kendskab til, hvorledes det ser ud landet over, vil jeg tillade mig at konstatere, at SF organisatorisk er så godt som dødt.

SF har få medlemmer og af disse er vel maksimalt 500 aktive. De brave aktive folk er tvunget ud i hovedsageligt at interessere sig for organisatoriske problemer. Den politiske debat foregår

overhovedet ikke i partiforeningerne. Jeg kunne f.eks. godt lide at vide, hvor mange medlemmer, der har deltaget i udarbejdelsen af svarene på debatoplæggene op til landsmødet.

Den meget svage og politisk set meget uinspirerende aktivitet bevirker, at SF's organisation ikke virker tiltrækkende. Vi er derude, hvor man dårligt nok kan opfordre venner og bekendte til at melde sig ind i en eller anden afdeling. Vi kan se, hvor mange mennesker, der melder sig ind, kommer til et enkelt møde, og så siver ud ved at undlade at betale kontingent. Enkelte bliver stående som medlemmer, men viser sig ikke i afdelingen. Begynder man at komme til møderne i afdelingerne (et møde er mononat en folksmand, der kommer og taler for 7-15 om et eller andet, og det er de samme, der kommer,

uafhængigt af, hvad der står på programmet), går der meget kort tid, før bestyrelsen begynder at plage en om at komme ind i bestyrelsen. Enten bøjer man sig, og det vil som regel sige, at man tabes for politisk arbejde til fordel for det kolosale bureaukrati, som selv en afdeling på 30 medlemmer har kunnet skabe sig, eller også bliver man langsomt frosset ud, da det er meget vanskeligt at komme til et

møde, hvor hovedparten kender hinanden fra de hyggelige bestyrelsesmøder.
SF er også ude i en krise hvad angår tilslutningen i befolkningen. Dette var man på sidste hovedbestyrelsesmøde meget omhyggelig med at fastslå, at det skyldes, at folketingsgruppen ikke fører en tilstrækkelig markant politik over for Socialdemokratiet. Det blev også påstået, at pressen fortiede SF. Ikke en eneste stod op og sagde, at det skyldtes, at partiforeningerne er i en så dårlig forfatning, som de rent faktisk er. Dette er den afgørende grund til, at det går SF dårligt hvad angår tilslutningen i befolkningen. Stemmer vindes ikke kun ved den rigtige optræden på TV og den rigtige politik. Stemmerne vindes kun gennem et samspil mellem den rigtige politik rigtigt serveret, kombineret med lokale folk, som snakker

Hovedbestyrelsen har ofte (mere eller mindre direkte) fastslået, at når man ikke kan få gang i organisationen, skyldes det også folketgruppens elendighed. Men er det ikke folketingsgruppen, der har skabt og fastholdt en gruppe 30-40 gange så stor som selve partiet, som trofast siden 1900 har stemt på SF. Når denne gruppe ikke er ekspanderet, skyldes det manglende tag i folk ude omkring.

Kan disse sørgelige forhold så afhjælpes ved en bedre kommunikation mellem folketingsgruppen og partiforeningerne. Det vil jeg ikke mene, for selvfølgelig kan denne kontakt blive bedre - men hovedproblemet ligger i, at folketingsgruppen ikke har nogen at kommunikere med. Den lokale partiforening får via sin bestyrelse tilsendt bunker af papir samt vel minavisen. Det kommer bare ikke længere ud end til bestyrelsens skuffer.

Hvad er så årsagen til, at vi er kommet i en sådan situation? Er det fordi Larsenismen har overlevet sig selv? Jeg tror det ikke. Problemet er, at SF fra sin start valgte galt ved at overtage en partistruktur fra det forrige århundrede. Det kunne lige gå i 1959, men tiden er ilet fra denne organisationensform. Ungdomsoprøret og tankerne om direkte demokrati o. a. har bevirket, at folk synes, at dette besynderlige gamle herakiske system er noget, de vil lege med i. Det er et generelt problem, alle organisationer er rendt ind i. For SF er problemet bare større og mere barokt end for organisationer, hvor en forældet struktur svarer til et mere eller mindre forældet syn på samfundet.

Hvad gøres der ved det - er der nogen planer?

Nej så absolut ikke, og det på trods af, at det er vedtaget på det forrige landsmøde, at man på det kommende landsmøde skulle diskutere bundstrukteren.

Dette vil man ikke komme til, hvis man ikke tager sig voldsomt sammen. Man kommer let til blot at diskutere amtsorganisationerne. D.v.s. at man skal diskutere, hvorledes de brave bestyrelsesmedlemmer i et amt skal mødes. Man skal endvidere diskutere, hvorledes højt regnet 20 mand, som udgør
SF's top, skal mødes, hvad organerne skal hedde, og hvilken placering de skal have i forhold til hinanden. Alt sammen noget, som ikke er spor interessant i den givne situation - hvis nogensinde. Var det ikke lettere, hvis de 20 mand blev enige indbyrdes. Den overdrevne interesse for topstrukturen finder jeg er en følge af det stærkt herakiske system.
Problemet er ikke kun partiets snævre bundskruktur. Det, der skal til, er, at der på ny skal gang i den Larsenistiske bevægelse. I dag findes der ingen grupper uden for partiet, som mere eller mindre direkte mener, at de har deres udspring fra SF's idékreds.
De næste skridt.
Kan man tilslutte sig blot nogle af ovenstående betragtninger, vil man vel også mene, at der må gøres noget meget hurtigt. Selv finder jeg, at det haster uhyggeligt meget. Jeg vil derfor opfordre til, at landsmødet diskuterer, hvorledes man i befolkningen får sat liv i den Larsenistiske bevægelse. Hvorledes SF finder frem til rammer, som svarer til de krav 70'erne stiller
til et politisk parti. Hvis SF ikke er den organisation, der finder denne struktur, hvem skal så? Jeg er ikke i tvivl om, at kampen om stemmerne på venstrefløjen i dansk politik vindes af dem, som finder frem til en tidssvarende måde at opbygge et parti på. Først når denne er fundet, vil man kunne skabe den rigtige politik, med den fornødne opbakning i befolkningen og den fornødne to-vejs-kommunikation med brede udsnit af befolkningen. Hvordan denne struktur skal være, ved jeg ikke.
At landsmødet skal vælge en ny hovedbestyrelse o..a., finder jeg på mange måder absurd, hvis man finder frem til, at organisationen er så godt som død. Er det ikke en besynderlig tanke at vælge repræsentanter, som skal afspejle partiets medlemmer (den organiserede del af vælgerne), hvis disse ikke er "vågne"? Man må erkende, at partiets hovedbestyrelse ikke har noget reelt mandat fra den Larsenistiske bevægelse. Partiets daglige ledelse kan, uden der sker uoprettelig skade, i en kort periode overdrages et snævert udvalg. En hovedbestyrelse uden virkelige rødder forgrenet langt ud i befolkningen må for mig at se være en hæmsko for forandringer.

Debatten må startes ude omkring i partiet, blandt SF's vælgere og i andre venstrebevægelser i Danmark. Dette vil kræve, at partiet sætter alle resourcer ind på denne opgave.

Jakob Lange